

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Milady Haplové v právní věci žalobkyně **D. B.**, zastoupené JUDr. Alexanderem Belicou, advokátem se sídlem Smetanovo nám. 7, Ostrava – Moravská Ostrava, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem Praha 5, Křížová 25, o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 30. 4. 2003, o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 11. 3. 2004 č. j. 18 Cad 39/2003 – 21,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 11. 3. 2004, č. j. 18 Cad 39/2003 – 21 **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadla žalobkyně (dále jen stěžovatelka) v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Ostravě, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 30. 4. 2003, o odnětí plného invalidního důchodu. Při posouzení věci vycházel krajský soud především z posudku Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí ČR (dále jen PK MPSV ČR), která za rozhodující zdravotní postižení považovala stav po implantaci a reimplantaci levého kyčelního kloubu v r. 1992 a v září r. 2000 a konstatovala, že oproti době uznání invalidity byla dokončena léčba v perioperečním období a v období prodloužené rekonvalescence, zlepšila se funkce a zatížitelnost levé dolní

končetiny, čímž pominul důvod uznání invalidity. Pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti hodnotila PK MPSV ČR podle kap. XV, odd. H, položky 50.1., příl. č. 2 k vyhl. č. 284/1995 Sb. v platném znění 35%. S přihlédnutím k dosavadnímu průběhu onemocnění, přetrvávajícím potížím a poměrně významnému pracovnímu omezení zvýšila komise procentní míru poklesu schopnosti soustavně výdělečné činnosti o 10 %, tedy na celkových 45 %. Krajský soud dospěl k závěru, že stěžovatelka k datu vydání napadeného rozhodnutí žalované 30. 4. 2003 nebyla plně invalidní, neboť pokles schopnosti soustavně výdělečné činnosti činil u ní 45 % a nedosahoval tak zákonem požadovaných nejméně 66 % podle ust. § 39 odst. 1 zák. č. 155/1995 Sb. Tento závěr učinil na základě citovaného posudku o jehož úplnosti, správnosti a přesvědčivosti neměl pochybnosti. Uzavřel, že žalovaná nepochybila, když napadeným rozhodnutím stěžovatelce plný invalidní důchod odňala, protože k datu 30. 4. 2003 neplnila zákonné podmínky plné invalidity, a proto jí plný invalidní důchod nenáležel.

V podané kasační stížnosti stěžovatelka tvrdila důvod uvedený v ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., když krajskému soudu vytkla, že nebyl řádně zjištěn její současný zdravotní stav, zejména příčiny, které její současný špatný zdravotní stav a mechanické selhání endoprotézy způsobily.

Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Ze spisu Krajského soudu v Ostravě Nejvyšší správní soud zjistil tyto pro rozhodnutí ve věci podstatné skutečnosti:

Rozhodnutím žalované ze dne 30. 4. 2003 byl stěžovatelce podle ust. § 56 odst. 1 písm. a) zák. č. 155/1995 Sb. v platném znění odňat ode dne 16. 6. 2003 plný invalidní důchod s odůvodněním, že podle posudku lékaře OSSZ Nový Jičín ze dne 10. 4. 2003 již není plně invalidní, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla její schopnost soustavně výdělečné činnosti o 45 % a tudíž nedosahuje zákonem požadovaných nejméně 66 % ve smyslu ust. § 39 téhož zákona.

Stěžovatelka v žalobě namítala, že závažnost jejího postižení kyčelního kloubu, po čtyřech operacích vylučuje při předčasném poškození stávající protézy další výkon v kloubu, který je navíc postižen vrozenou vadou se zhoršující se tendencí. Namítala dále, že posudkový lékař nevzal v úvahu skutečnost, že se její zdravotní stav oproti roku 2002 nezlepšil, naopak přibýlo odvápnění skeletu, které léčí medikamenty. Poukázala na značné omezení pohyblivosti kloubu, které jí ztěžuje sebeobsluhu a pohyb. Namítala dále, že rozhodnutí žalované bylo vydáno na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu bez přihlédnutí k ust. § 39 odst. 2 zák. č. 155/1995 Sb. v platném znění v návaznosti na ust. části A odst. 1 písm. e) příl. č. 4 vyhl. č. 284/1995 Sb. v platném znění.

Z posudku PK MPSV ČR v Ostravě ze dne 30. 1. 2004 Nejvyšší správní soud zjistil, že k datu vydání napadeného rozhodnutí byl zdravotní stav stěžovatelky hodnocen jako dlouhodobě nepříznivý, podmíněný stavem po implantaci a reimplantaci totální endoprotézy levého kyčelního kloubu v letech 1992 a 2000, s přetrvávajícím omezením pohyblivosti a zatížitelnosti levé dolní končetiny, se sekundárním bolestivým syndromem páteřovým při vadné statické páteře v důsledku postižení levé kyčle a lehkého zkratu LDK (2 cm). Komise konstatovala, že oproti době uznání invalidity byla dokončena léčba v perioperačním období a v období prodloužené rekonvalescence, čímž pominul důvod uznání invalidity. Zlepšila se funkce a zatížitelnost levé dolní končetiny. Pokles schopnosti soustavně výdělečné činnosti

posudková komise hodnotila podle kap. XV, odd. H, pol. 50.1. příl. č. 2 k vyhl. č. 284/1995 Sb. v platném znění 35% a s přihlédnutím k dosavadnímu průběhu onemocnění, přetrvávajícím potížím a poměrně významnému pracovnímu omezení zvýšila procentní míru poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti o 10 % na celkových 45 %. Na základě toho uzavřela, že k datu vydání napadeného rozhodnutí stěžovatelka byla částečně invalidní podle § 44 odst. 1 zák. č. 155/1995 Sb. v platném znění, nebyla plně invalidní podle § 39 téhož zákona. Šlo o pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nejméně o 33 %, nedosahoval však 66 % odpovídajících plné invaliditě a nešlo ani o schopnost vykonávat pro zdravotní postižení soustavnou výdělečnou činnost jen za zcela mimořádných podmínek. Komise při vypracování posudku vycházela ze zdravotní dokumentace ošetřujícího lékaře a z lékařské dokumentace založené ve spisové dokumentaci, zejména z ortopedického vyšetření primáře MUDr. Z. C. ze dne 17. 3. 2003, 15. 8. 2003 a psychiatrického vyšetření MUDr. R. ze dne 25. 4. 2003.

Z posudkového spisu Okresní správy sociálního zabezpečení v Novém Jičíně Nejvyšší správní soud zjistil, že lékař této okresní správy sociálního zabezpečení posuzoval zdravotní stav ve smyslu ust. § 8 zák. č. 582/91 Sb. dne 23. 5. 2001 a na základě orthopedického nálezu ze dne 30. 3. 2001 dospěl k závěru, že rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je stav po reimplantaci TEP levého kyčelního kloubu v perioperačním období odpovídající ust. položky 50.3. odd. H, kap. XV, příl. č. 2 k vyhl. č. 284/1995 Sb. v platném znění a míru poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti hodnotil 70%. Vznik plné invalidity stanovil od 19. 9. 2000, od doby provedení implantace TEP. Vzhledem k tomu, že se jednalo o reimplantaci a rekonvalescence je pomalejší než obvykle, kontrolu zdravotního stavu stanovil na měsíc březen 2002. Při kontrolní lékařské prohlídce dne 15. 3. 2002 lékař okresní správy sociálního zabezpečení po zhodnocení, zejména kontrolního orthopedického nálezu ze dne 4. 3. 2002 posoudil stav posuzované jako plně invalidní, když její zdravotní stav byl srovnatelný se zdravotním postižením uvedeným v kap. XV, odd. H, pol. 50.3. příl. č. 2 k vyhl. č. 284/1995 Sb. v platném znění. Dle kontrolního orthopedického nálezu ze dne 4. 3. 2002 byl kolem jamky měkký lem, dřík stabilní, lékař doporučil korekci zkratu levé dolní končetiny, klidový režim a odlehčování s dopomocí dvou francouzských holí. Zároveň vyloučil chůzi po nerovném terénu, statickou zátěž, neboť při předčasném uvolnění stávající protézy by byl další výkon prakticky technicky nemožný, neboť jde o čtvrtou operaci této kyčle s vrozenou vadou. Při kontrolní lékařské prohlídce 10. 4. 2003 vycházel lékař OSSZ mimo jiných z lékařského nálezu orthopedického ze dne 17. 3. 2003 popisující známky valgizace jamky s projasněním, s lemem projasnění rovněž kolem dříku SLR, vyžadující zahájení léčby k zavápnění skeletu předepsanými medikamenty s vyloučením přetěžování, odlehčování levé dolní končetiny jako prevence uvolnění reimplantované totální endoprotézy. Lékař zhodnotil stav jako dlouhodobě nepříznivý, způsobený postdisplastickou artrózou levého kyčelního kloubu s rozvojem nekrózy hlavice, která byla ošetřena implantací v r. 1992 s následnou reimplantací v září 2000. Konstatoval zhojení s přiměřeným rozsahem hybnosti a zkratem končetiny o 1,5 cm s tím, že stav je ale nepříznivě ovlivňován chronickým lumboischialgickým syndromem levostranným se zešíkmením pánve při zkratu končetiny a patologickým pohybovým stereotypem a prognosticky nepříznivým momentem je skutečnost, že možnosti dalšího operačního ošetření levé kyčle při případném selhání již nepřichází v úvahu. Pokles schopnosti soustavně výdělečné činnosti hodnotil podle příl. č. 2 k vyhl. č. 284/1995 Sb. v platném znění dle kap. XV, odd. H, pol. 50.1. 35% a s ohledem na etiologii vzniku ranné artrózy sekundární, reimplantaci TEP i při vhodné celoživotní profesi hodnocení zvýšil o 10 % na celkových 45 %. Uzavřel, že posuzovaná není již nadále plně invalidní podle § 39 odst. 1 zák. č. 155/1995 Sb. v platném znění, ale je částečně invalidní podle § 44 odst. 1 téhož zákona.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě co do uplatněného důvodu podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť stěžovatelka v kasační stížnosti namítala, že nebyl řádně zjištěn její současný zdravotní stav.

Krajský soud v Ostravě ve svém rozsudku zamítl žalobu stěžovatelky jako nedůvodnou ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. z důvodu, že stěžovatelka k datu vydání napadeného rozhodnutí 30. 4. 2003 neplnila zákonné podmínky plné invalidity, neboť k uvedenému datu nebyla plně invalidní. Tento závěr považoval za jednoznačně vyplývající z posudku PK MPSV ČR, o jehož úplnosti, správnosti a přesvědčivosti neměl krajský soud důvodu pochybovat. Na základě shora uvedených skutečností je Nejvyšší správní soud opačného názoru v otázce hodnocení posudku PK MPSV ČR, který si krajský soud k posouzení věci vyžádal. Uvedenému posudku je nutno především vytknout, že se vůbec nevypořádal se žalobními body stěžovatelky v její žalobě ze dne 18. 6. 2003, kde správnímu orgánu vytýká, že nebylo přihlédnuto k ust. § 39 odst. 2 zák. č. 155/1995 Sb. v návaznosti na ust. části A, odst. 1, písm. e), příl. č. 4 vyhl. č. 284/1995 Sb. a námitkou, že se její zdravotní stav oproti roku 2002 nezlepšil, naopak přibýlo odvápnění skeletu vyžadující léčení. Z pohledu těchto žalobních bodů je posudek vypracovaný PK MPSV ČR v Ostravě dne 30. 1. 2004 posudkem neúplným. Nejvyšší správní soud je dále nucen konstatovat, že vypracovaný posudek PK MPSV ČR je také nepřesvědčivý vzhledem k obsahu lékařských vyšetření a lékařských nálezů MUDr. Z. C. ze dne 17. 3. 2003 a 15. 8. 2003. Pokud komise v posudku dospěla k závěru, že oproti době uznání plné invalidity byla dokončena léčba v perioperačním období, pak shora uvedené lékařské nálezy svědčí o opaku, protože stěžovatelka v léčbě pokračuje, resp. zahájila nově léčbu odvápnění kostí v místech totální endoprotézy. Sporné je i v posudkovém hodnocení konstatované zlepšení zatížitelnosti levé dolní končetiny, když lékař v orthopedickém nálezu ze dne 7. 3. 2003 naopak doporučuje odlehčování levé dolní končetiny a stejný stav je popisován i v novějším lékařském nálezu ze dne 15. 8. 2003, který měla posudková komise k dispozici. S ohledem na shora uvedené jde o neúplné a nepřesvědčivé posouzení rozhodujícího zdravotního postižení, jímž stěžovatelka trpěla ke dni vydání napadeného rozhodnutí žalované, protože nebyly zcela vzaty v úvahu odborné nálezy klinického lékaře. Pokud se soud při svém rozhodování o tomto posudku opřel, jedná se v jeho postupu o vadu řízení, která mohla mít za následek nesprávné stanovení míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti stěžovatelky k uvedenému dni a v jeho důsledku nesprávné posouzení zákonných podmínek plné invalidity ve smyslu ust. § 39 odst. 1 zák. č. 155/1995 Sb.

Nejvyšší správní soud shledal naplnění důvodu kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., kasační stížností napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrací tomuto soudu k dalšímu řízení. V něm je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto rozsudku, že dosud ve věci vypracovaný posudek PK MPSV ČR v Ostravě ze dne 30. 1. 2004 nelze z důvodů shora uvedených považovat za posudek úplný, správný a přesvědčivý. Soud proto vyžádá doplňující či nový posudek PK MPSV ČR, v němž posudková komise přesvědčivě zdůvodní svůj posudkový závěr o trvání či zániku plné invalidity s ohledem na výsledky lékařských vyšetření v orthopedických zprávách, z nichž je zřejmé, že léčba stěžovatelky v uvedeném období pokračovala a navíc se jedná o léčbu odvápnění skeletu v místech implantace totální endoprotézy, za situace vyžadující prevenci uvolnění totální endoprotézy vzhledem k tomu, že při předčasném uvolnění stávající protézy by byl další výkon prakticky technicky nemožný. V posudku se posudková komise vypořádá i s tím, zda jsou u stěžovatelky splněny podmínky pro hodnocení plné invalidy podle ust. § 39 odst. 2 zákona č. 155/1995 Sb.

v návaznosti na Přílohu č. 3 vyhl. č. 284/1995 Sb. (nikoliv Přílohy č. 4, jak nesprávně uvedla stěžovatelka v žalobě). Po takto doplněném dokazování krajský soud ve věci znovu o žalobě stěžovatelky rozhodne.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne podle § 110 odst. 2 s. ř. s. krajský soud v novém rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 12. ledna 2006

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu